

[Ole Bjørn Kraft.]

er den herskende inden for alle interesserede Kredse, ikke blot i Hals, men ogsaa blandt alle de Fiskeriforeninger, som har ydet Sagen om en ny Havn i Hals sin Støtte.

Der er ikke Tilfredshed med den Maade, hvorpaa Havnen i Øjeblikket bliver vedligeholdt. Man er ængstelig for, at der ved kommende Storme kan anrettes meget store Ødelæggelser. Jeg havde selv Lejlighed til at se, hvor store Beskadigelser der havde fundet Sted, da der sidste Gang var stormende Vejr ved Hals. Jeg tror, at det, der tiltrænges i denne Sag, er, at man ikke bliver ved med at skubbe den ud — den har i Virkeligheden været skubbet ud for længe. Jeg vil derfor gerne igen appellere til Ministerens Interesse, for denne Sag kommer ikke videre, medmindre Regeringen her vil optage en mæglende Virksomhed; thi det er jo rigtigt, at et af de Spørgsmaal, som først skal løses, er Havnens Gæld paa 148 000 Kr. til Aalborg Kommune. Herom hersker der betydelig Uenighed mellem de to Kommuner, og Sagen kommer, som sagt, utvivlsomt ikke videre, medmindre der fra Ministeriets eller den ærede Ministers Side bliver udført en mæglende Gerning. Jeg ved, at jeg med Hensyn til de Udtalelser, jeg her har fremsat, har det ærede Medlem Hr. Elgaard bag mig, og jeg vil paa ny udtale Haabet om, at Ministeren ikke lader Sagen hvile, men vil undersøge Muligheden for at naa et Resultat. Jeg tror ikke, det kan nytte, at man henviser til de andre Havne, som der i denne Forbindelse har været talt om. Alene det, at 21 Fiskeriforeninger har støttet Tanken om en ny Havn ved Hals, viser, at der er særlig gode Muligheder for Anlæg af en Havn her, og at den virkelig har en Mission at opfylde.

Ministeren for offentlige Arbejder udtalte sig ogsaa om Spørgsmaalet om Jernbanebroen og sagde, at den Sag var ordnet, idet Byen havde indvilget i at betale $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det er fuldstændig rigtigt. Det har været nødvendigt for Aalborg By at gøre denne Indrømmelse. Aalborg By kunde ikke have, at dens Havneudvidelse mod Vest blev spærret ved, at Broen ikke blev bygget tilstrækkelig høj, og da Ministeriet stod fast, var det nødvendigt at bøje af og bevilge de nødvendige Midler, men som jeg

sagde sidste Gang, det var en Urimelighed, at Ministeriet stillede sig paa det Standpunkt; det er en Urimelighed, at man vil tvinge Byen til at betale dette Beløb, naar Statsbanerne skal bygge en ny Jernbanebro paa dette Sted. Jeg er overbevist om, at havde det været et andet Sted end i Nordjylland, vilde man have udvist noget større Hensyn. Ministeriet har efter min Opfattelse udnyttet en Magtstilling, som Regeringen havde i Forhold til Byen. Det havde været langt rimeligere og skabt langt større Tilfredshed og langt mere Tillid i Aalborg og i det hele taget i Nordjylland, hvis man her havde vist sig en Smule large i Stedet for at tvinge Byen til at gøre de Indrømmelser, den har maattet gøre paa dette Omraade.

Den højtærede Justitsminister var inde paa Spørgsmaalet om Roskilde-Mødet og gav en Skildring af de Begivenheder, der havde fundet Sted, og han sluttede med at sige, at han fandt ikke, der var nogen Anledning til at skride ind fra Politiets Side paa Grund af de Begivenheder, der fandt Sted, og som førte til, at de konservative Stormtropper blev nødt til at rydde den Plads, de unge Socialdemokrater optog, og hvorfra de forstyrrede Mødet paa en saadan Maade, at det ikke kunde fortsættes. Det, der har interesseret os i denne Sag, er den Forskel, som efter vor Opfattelse er gjort fra Ministeriets Side af Behandlingen af Begivenhederne i Roskilde og paa Traverbanen. For begge disse Begivenheder er det karakteristisk, at Politiet ikke har villet foretage sig noget; med Hensyn til Traverbaneaffæren fandt den højtærede Justitsminister, at det var nødvendigt at lade Sagen undersøge og faa en Dom i Sagen, men med Hensyn til Roskilde-Mødet fandt Ministeren det ikke, og dog er det ganske utvivlsomt, at den Handling, som blev begaaet af de unge Socialdemokrater ved dette Møde, hvor de under en vis Ledelse og efter Forberedelse systematisk og maalbevidst søgte at hindre det konservative Mødes Videreførelse, er i allerhøjeste Grad i Strid med de Uroløve, som Ministeren selv har lagt saa afgørende Vægt paa; det hedder nemlig i Lovens om Forbud mod visse Sammenslutninger § 3:

„Deltagere i Slagsmaal eller i anden grov Forstyrrelse af Ro og Orden paa